

1889, december og 1890, januar

OPHAVSPERSON/NØGLEPERSON

Carl Jacobsen

FAKTA

Dokumenttype:
Note

Sprog:
Dansk

Generel kommentar:
Dødsårsagen var Skarlagensfeber.

Afsendersted:
København

Omtalte personer:
John Duurloo
Emmanuel Fenger
Alf Jacobsen
Ottilia Jacobsen
Mathias Saxtorph

Arkivplacering:
Carlsberg arkiv

DOKUMENTINDHOLD

Carl Jacobsens noter om sønnen Alfs sygdom og død (Skarlagensfeber).

TRANSSKRIFTION

Ny Carlsberg

Torsdag 19-12-89 Aften

Alfs sidste Dage

Sørgelige knugende Dage disse.

Søndag den 1ste December var han ganske rask. Han blev photographeret og sad om Aftenen i min Stue og byggede med sin Bygkasse.

Mandag Morgen da han skulde i Skole fik han lidt Skjænd for en daarlig Character. Da han kom til at græde lidt spurgte Ottilia ham hvorfor han græd, Papa havde jo ikke sagt noget videre til ham! Han svarede da at han var ikke rigtig rask.

Ottilia sagde at saa var det bedst at han blev hjemme – jeg syntes dette var noget Pylreri, men han blev da hjemme.

Da jeg til Middag kom hjem fra Byen havde Ottilia bragt ham til sengs, men han feilede ikke noget videre.

Om Natten bad Ottilia mig at gaa ind og see til ham, han var vaagen og havde vist lidt Feber og jeg lagde Mærke til en stærk Glands i hans Øine.

Da han om Morgenen Tirsdag d. 3die Decb. Ikke var bedre skrev vi til Saxtorph, men kaldte alligevel Durloo strax. Han var da bragt ind i Theos Værelse og det viste sig da at Skarlagensfeber var i fuldt Udbrud.

Den tog temmelig stærkt til i Hidsighed som før øvrigt var at vente.

Om Onsdagen d. 4' Decb. Blev den endnu stærkere den steg til 40,5 C

Om Torsdagen d 5te Decb. Var den 40 og holdt sig meget stærk hele Dagen.

Men allerede Fredag Morgen var den i Aftagende og nu gik det godt fremad. Durloos Besøg hørte op med Løverdag den 7de.

Om Mandagen kiggede jeg til ham fra Stigen udenfor Vinduet og hele den paafølgende Uge gik Convalescens fortræffeligt

Da Saxtorph var her Løverdag den 14' Decb var endnu Intet som vakte Mistanke, men da han var gaaet begyndte han snart at befinde sig mindre vel og vi fandt os foranledigede til at kalde Durlov.

Om Søndag viste Reactionen af Vandet Æggehvide. Han var meget

lidende, men meget taalmodig han sagde at det var den værste Dag han havde haft meget ondt i Halsen og især i Ørerne.

Durloo meente at det var en Kirtelbyld som trak til – dog udvendigt. Han forudsagde os en slem Uge.

Jeg opgav nu min egen isolering og besøgte ham. Mandagen den 16de havde han endnu en Deel Smerter i Hals og Ører; men var dog mindre lidende end om Søndagen, han var alligevel ikke bedre men Dagen gik dog ret taaleligt og uden paatrængende Ængstelse Stemmen hviskende. Tirsdag Morgen d 17 blev jeg vækket af Pigen med Anmodning om at sende Bud efter Saxtorph uagtet Durloo skulde komme Kl. 9 som sædvanligt. Natten havde været meget urolig. Temp var Kl 8 40 grader Pulsen 104.

Der var vel noget mindre Æggehvite i Vandet men Mængden var ringe og han havde Opkastninger

Nyretilfældet var nu alvorligt og Halsen var stadig daarlig. Stemmen hviskende

Tirsdag Aften 7 ¼ Temp. 39.9 men Pulsen 120. Nu gjaldt det Livet. Durlov gik til Saxtorph for at conferere. Natten var urolig.

Onsdag Morgen 18de var Pulsen vel kun 104 men Befindendet daarligt.

Han havde nu foruden 1) Svækkelsen efter Skarlagensfeber 2)

Halsbetændelse 3) Nyresygdom 4) Nervebetændelse 5) Opkastninger.

Han blev lagt i Bad Kl. 3 dette virkede særdeles godt og Onsdag Aften steg Haabet han var kjendelig bedre. Kl. 9 begyndte han at stønne noget og dette tiltog indtil Kl 2 Nat da Ottilia forandrede lidt ved hans Leie og det blev da bedre.

Hun var dog saa betænkelig at hun tænkte paa at tilkalde mig og sende Bud efter Durloo, men hun gjorde det ikke da han syntes at bedre sig Noget.

Torsdag Morgen den 19de Decb. Syntes han virkelig at være i Bedring og Lægerne som vare her sammen Kl 9½ syntes at det saae ud som det værste var overstaaet. Han kom i Bad Kl. 11

II

Badet fremkaldte god Sved og jeg gik noget mere haabefuld til Byen.

Der var dog ingen Bedring da jeg kom hjem til Middag han fantaserede lidt og var nu efterhaanden blevet en Del svagere. Smerter havde han dog ikke kun lidt Stikken i Halsen.

Lægerne kom Kl 7½. De vare ikke tilfredse, han var ikke bedre skjøndt

Pulsen mærkelig nok kun var c 80. Han fik nu et nyt Bad kl. 8 og han faldt strax derefter i god Søvn.

Men Frygten for nye og værre Complicationer er dog tilstede uagtet der ikke har viist sig Tegn paa Feil ved Bryst og Lunger eiheller Dilation af Øinene.

Ottilia troer dog at vi beholde ham. Jeg veed ikke hvad jeg selv troer. Fredag Morgen d. 20-12-89.

Det blev slet ikke til noget med Sved. Derimod har han sovet godt hele Natten. Pulsen er rolig c. 80 men Hals og Mund ere saa svulne at han stadig taler meget svagt og utydeligt, skjøndt meget fornuftigt. Han spurgte mig hvad Skibet hed hvorpaa Schrødersee faldt!

I løbet af Fredagen blev Almenbefindet noget bedre

Og da Durlov var her om Aftenen var det endnu bedre navnlig var Ottilia saa tillidsfuld at vi gik over og meddelte det til min Moder som en glædelig Tidende.

Jeg troede dog ikke ret paa nogen væsentlig Bedring og saa deri mere en Tilfældighed. (Han spurgte mig da han laa i Badet om Asketræ var stærkt – Allusion til Achilles' Landse!)

Lørdag Morgen Kl. 8 d. 21 December kom Saxtorph han fandt ham ogsaa bedre end i gaar.

Ottilia sagde mig at han havde sovet udmærket hele Natten og meente at han var endnu bedre end den foregaaende Aften. Det syntes jeg dog ikke. Jeg var ikke tilstede ved Badet, men efter dette var han yderst mat og slap og det var nu klart at der saa langt fra var bedring at han meget mere var daarligere end før.

Durlov fandt da ogsaa dette da han kom Kl henad 2.

Da jeg Kl 5 kom hjem fra Møde i Glyptothek comiteen laae han og sov fast og rolig, hvilket beroligede mig en Deel. Men nu var det blevet klart for Ottilia at det ikke var Sundhedens men Svaghedens Søvn og da jeg efter Middag Kl 6 saa ham svandt mit Haab til et Lavmaal.

Saxtoph bestyrkede det heller ikke da han kom Kl 6½ han yttrede at det var tvivlsomt om han havde Kræfter til at staae det igennem. Ævret synes næsten opgivet, han kan ikke taale at faae sit Bad, ikke Gurgling, ikke Lavement.

Han taler saa svagt og utydeligt at jeg næsten ikke kan forstaa ham mere. Han ligger ganske apathisk.

Kl. 8 Tiden falder forfærdelig lang nu slaar Klokken først 8.

Han ligger i sin Seng og sover saa trygt og fast.

Ottilia har dog ikke tabt Fortrøstningen og giver mig nyt Haab

Kl 9 ¾ Han sover stadig fast med roligt og stærkt Aandedrag

Søndag d 22-12-89 Kl 8 Morgen han har sovet godt hele Natten og Almenbefindendet er øiensynlig en Deel bedre, dog ikke saa godt som igaarmorges. Lægerne var her Kl 9. Æggehvidereactionen var fremdeles lige stærk. De vare dog i det hele mindre utilfredse.

Dagen har været stille han er træt men har ikke sovet. Han har spist lidt og talt noget. Almenbefindendet har været ret godt men Nyrerne have aldeles ikke virket siden imorges.

Kl henad 8 var Saxtorph her atter Pulsen god, Tungen god, Halsen bedre Betændelsen er taget kjendeligt af

Ingen Vandsamling paa Benene og ikke Frygt endnu for Hjernen. Igaar Aftes have Saxtorph frygtet Vand paa Hjernen. Derimod er der lidt Vandsamling under Øinene!

Det synes nu som Livet elle Døden afhænger af Nyrerne.

Da jeg gik fra ham om Aftenen Kl 10 var han ved at falde i Søvn, men han huede mig ikke saa godt som Aftenen i forveien

III

Søndag Aften d. 22-12-89

Ottilia har stadig været ved mærkværdigt godt Haab og ogsaa givet mig Noget deraf.

Mandag Morgen d. 23-12-89

Natten har været yderst slet. Nyrerne have ikke virket det ringeste siden igaar Morges ikke en Dråbe Vand!

Nu er alt Haab ude.

Han har svag Puls og er mat. Han har sovet noget senest paa Natten. Men nu har han lidt ondt i Legemet ikke paa noget bestemt Sted - det er Blodet der forgiftes ved Nyrernes Uvirksomhed. Dette sees ogsaa af at Halsen ikke læges.

Jeg er selv ikke vel og veed jo ikke om det bliver La grippe eller Skarlagensfeber. Han baade spiste og drak sin Thee med Brød med en vis Appetit.

Saxtorph gav intet Haab

Livskraften er ikke ringe endnu, hans Tale er ikke svagere end i gaar.

Jeg sagde til ham" hvad ligger Du og tænker paa Alf" "Tænker Du ikke paa Noget" "Jo" "Hvorpaa da?" "Paa at blive rask"

Kl. 10

Han har nu været i Bad. Han saa ganske flink ud og Almenbefindendet er ikke ilde. Duurloo som var her nu meente at Dødsdommen ikke var falden endnu. Sved kunde endnu frelse ham!

Guds Villie skee!

Og Sveden kom, kraftigt og længe c 4 Timer fra 11 til 3.

Nyrerne virkede nu ogsaa efter over 30 Timers Hvile.

Han er meget mat, men befinder sig dog kjendeligt bedre. Han sagde til Ottilia "Mama, nu troer jeg at jeg kommer mig, jeg har det meget bedre end i gaar."

Han har drukket en Deel Mælk. Hele Dagen var han dog meget mat.

Natten bragte ingen Fremgang og kun liden Søvn.

Tirsdag Morgen d. 24 12-89

Kl. 7½ Han havde sovet et Par Timer siden fra Kl. 3 til Kl 5, men er meget mat.

Kl. 9 virkede Nyrerne atter rigeligt

Der blev i det Hele en umiskjendelig Fremgang i Løbet af Dagen.

Vi kunde virkelig haabe at han var gjenfødt til Livet.

For mig blev denne Juleaften den lykkeligste.

Juledag 25-12-89 Onsdag

Kl. 9 Nyrernes Virkning er nu i god Fremgang dog er der nogen

Æggehvide.

I det Hele er hans Befindende nu saa meget bedre at Bekymringen har givet Pladsen til Haabet

Gud være lovet!

Søndag 29-12-89

Jeg var saa fortrøstningsfuld Juledags Morgen, jeg lagde disse Sorgens Dagbogsblade hen og haabede at jeg ikke denne Gang skulde faae nye Sorger at tilfoie. Men det blev ikke saa.

Allerede 2^{den} Juledag Torsdag var det paa faldende at Almenbefindendet slet ikke

syntes at bedre sig. Vanskeligheden med Nyrerne var vel forbi, men Drengen kunde nu slet ikke sove.

Allerede Mandag Aften vilde saae Ottilia at han ikke vilde faae Ro om

Tirsdagen fik han da Sulfonal men det hjalp ikke. Om Onsdag fik han en

større Portion, som heller ikke hjalp.

Da han om Torsdagen ikke befandt sig vel troede vi at det var Døsighed efter Sulфонаlet. Han klagede ogsaa over ondt i Skulderen.

Emmanuel Fenger kom her i Mørkningen og trøstede os Noget.

Fredag d. 27 Decb. 1889

Heller ingen Søvn denne Nat. Men Hele Dagen svag og ussel.

Jeg selv var syg - formodentlig og forhaabentlig Influenza - og maatte gaae til Sengs efter Middag.

Løvedag d. 28^d Decb. 1889 (Jeg laae hele Dagen[]) Han sov heller ikke den Nat.

IV

Fortsættelse Løvedag den 28 Decb. 1889

Omtrent Kl. 12 kom Otilia ned til mig og sagde at hun ikke havde gode Nyheder. Durloo havde været der og constateret Vand paa Hjertet.

Jeg ansaa dette for en Dødsdom, men var jo forberedt derpaa.

I Løbet af Dagen syntes han at være livet lidt op. Duurloo sagde at det var ikke haabløst.

Søndag d 29' December 1889.

Efter en meget stærk eller rettere flere Dosiser Chloral fik han lidt afbrud Søvn.

Han ligger temmelig apathisk og taler med hviskende Stemme.

Kl. 3½ Det gaar vist ned ad Bakke. Hans Aandedræt er teml. kort og han klager over ondt i Brystet. Kolossal Feber Puls 130.

Otilia har bemærket nervøse Trækninger !

Kl. 8 nu var Saxtorph her. Pulsen 110. Den stærke Feber og Trækningerne skyldtes Congestion til Hjertet. Han seer saa forpiint og lidende ud den stakkels Dreng at jeg det gaaer mig gjennem Marv og Been at see paa ham.

Kl. 8½ Nu har han kastet op og dette har lettet ham saa meget at han seer mindre haabløs ud.

Forunderlig Sjælespænding, denne Sygdom bringer.

Hvergang Haabet er faldet, dukker det op paa ny - men rigtignok ogsaa hvergang Haabet har viist sig bliver det slaaet endnu stærkere ned et [end] det var før.

Mandag Morgen 30-12-89

Med Spænding imødesaa jeg Nattens Udfald. Han har ikke sovet det

ringeste!

Kl. 8 var Saxtorph her.

Han Stemme er saa svag at jeg næsten ikke kan forstaae ham.

Mig forekommer det at han seer ud som om Døden allerede har mærket ham og at det kan være meget tvivlsomt om han lever dette gamle Aar til Ende.

Kl. 10 Nu var han falden i Søvn! - Hvad om det skulde være denne længe attraaede Søvn som kunde styrke ham. Sved syntes ogsaa at ville komme

Jeg gik over paa Kontoret og haabede paa Søvnen.

Kl. 12 fik jeg at vide at Søvnen kun havde vareet et Kvarteer.

Han laa og saa paa sine Julegaver. Men Aandedrættet var hurtigt og Feberen synlig.

Kl. 2 1/4 var Durloo her Pulsen 116. Aandedrættet hurtigt. Han selv febrilsk og Zittrende.

Jeg sagde til Durloo at jeg syntes dette lignede Begyndelsen til en Dødskamp.

Det benægtede han ikke, og meente ogsaa at denne Tilstand ikke kunde vare længe. At tilkalde en anden Læge var unødvendigt. Sygdommen var klar nok. Han skrev Recept paa Moskastinctur!

Kl 8½

Eftermiddagen var omtrent som igaar. Han var meget febrilsk men talte ikke saa lidt og aldeles fornuftigt, f.ex om Eleonore Ulfeldt (Billedet i Glyptoteket) om Gudinden Isis. Han saa med Fornoelse

paa sine Soldater.

Han klagede sig heller ikke videre.

Han blev dog efterhaanden mere og mere febrilsk og da Saxtorph var her kl. 7½ fik han et voldsomt Krampeanfald som noksom viste at nu var den sidste Kamp begyndt.

Badet var netop færdigt og han blev strax bragt deri.

Det beroligede ham meget og han la 13 Minutter i Badet og talte med god Stemme og fuldstændig naturligt.

Efter at være kommen i Seng sagde han at nu havde han det rigtig godt.

Gud give ham - det Sidste vi endnu kunne ønske ham vor elskede Dreng at Dødskampen ikke maa blive ham for haard; thi det er klart at der er megen Livskraft tilbage

V

Fortsættelse

Mandag Aften den 30te December

i ham som skal knækkes.

Tirsdag Morgen 31-12-89.

Han har sovet ret godt til Kl. halv 4, men begyndte da at blive lidt urolig.

Han stemme var saa stærk at Otilia kunde høre ham tale inde fra vort Sovekammer.

Nu Kl. 7 ligger han ret rolig men med de rystende Hænder og disse stive, glandsfulde Øine som betegne Dødens Nærhed. Hans Tale er ikke svagere end den har været de sidste Dage og han er ved fuld Forstand.

Jeg vilde at han skulde sige Farvel til mig "Jeg skal ned i Bryggeriet, kan Du sige "Farvel Papa" "Farvel"

"Papa"

Han føiede selv til : "Maa Du gaa derned"? Han meente fordi jeg var forkjølet.

Sørgeligt at see denne livsfriske Aand som Intet feiler saa nær sin Opløsning.

Kl. 8 var jeg oppe hos ham og berigtigede min Misforstaaelse. Han Spørgsmaa igaar om Eris var ond havde Otilia opfattet som om Iris var ond.

Han forstod nu fuldstændig Forskjellen imellem de to.

Sådanne Ting ligger han og tænker paa paa sit Dødsleie!

Badet bekom ham godt - Han blev længe c. 8-10 Minutter i det.

Otilia stiller hans Soldater op for ham, som han er meget optaget af. Jeg viste ham Billederne af Actæon, hvor han af sig selv nævnede Artemis og sagde at han godt kjendte Sagnet.

Samt Dafne som han ogsaa sagde at han kjendte

Han har ligget hele Formiddagen fuldstændig ved sin Bevidsthed.

Jeg tog Flaxmans Billeder af Odysseen op. Han forlangte at see Odysseus der dræber Beilerne jeg viste ham ogsaa de to smukke Billeder af Odysseus hos Faiakerne - han gjenkendte den strax fra hans Skab, hvor de ere malede.

Nu var jeg oppe hos ham Kl 2½

Han bad mig selv om at vise ham Billeder af Sagnbogen. Jeg viste ham Deuchalion og Pyrrha som han ikke kjendte Prometheus og flere andre som han kjendte. Han bad om at see Jason.

Jeg tog da Carstens Argonauterne og viste ham Jason med Skindet.

Jason der pløier og Pollux der kæmper med ...kongen han kjendte strax Sagnene og lagde Mærke til Fægtehandskerne paa Kæmpernes Hænder. Det var en lille Glæde for mig som jeg endnu fik paa Falderebet - det bliver vel den sidste. Han var saa glad og takkede saa pænt fordi jeg havde vist ham Billederne.

Krampetrækningerne begyndte smaat Kl 5 Kl. 6½ kom han i Bad, hvor han befandt sig vel. Hans spurgte mig medens

han laae i Badet om der var Telefon i Eiffeltaarnet og om jeg havde talt deri. Da han efter Badet kom i Seng begyndte Trækningerne lidt igjen, men han ønskede dog at see de nye Fotografigrupper, som han betragtede med Interesse og talte meget fornuftigt om Ligheden. Lidt efter medens der stadig viste sig smaa Trækninger bemærkede han at Podaleirios var et underligt Navn og han nævnede rigtig hele Rækken af de homeriske Helte som fandtes paa et Billede (Titelbladet af hans Sagnbog) rigtigt ved Navn og undrede sig over at Achilleus og Hector ikke vare der.

Naar han har smerter læser han Fadervor - dette har han selv fundet paa. Idag Middag havde han læst det tre Gange.

Kl 3 læste jeg Herrens Velsignelse over ham, dog sagte uden at han hørte det.

[på langs af papiret]

Da jeg spurgte ham som saa ofte Er Du glad for Din Papa? ledsagede han Svaret Ja med det kjærligste rørende Smil

VI

(Fortsættelse Nytaarsaften 1899)

Han har været os en elskelig Søn og i sit korte Liv har han kun givet os Glæde og Haab.

Egentlig Kjælebarn har han slet iokke været. Søstrene vare de naturlige Kjæledægger blandt de ældre og de ganske smaa Børn blandt de yngre. Da han var mindre var han tyk og kluntet og det gøs ofte i mig at see ham gaae.

Men fra det Øieblik han kom i Krohns Skole August 1887 udviklede han sig paa den fortræffeligste Maade.

Han gjorde os strax den Glæde den 24 Sept 1887 at komme hjem med et lille Dannebrogflag af Papir som Hr. Krohn havde givet ham da han var bleven N. 1.

Han beholdt vel ikke denne Plads, men har dog altid været en flittig og opvakt Dreng.

Jeg paavirkede ham aldeles ikke. Hans alsidige Interesser kom af sig selv De vare naturlige som hans Character uden Spor af opstylning. Det morede ham at gaae i Bryggeriet og see paa hvad han kunde faa Lov til. Men det morede ham ogsaa at læse. Han red særdeles godt og saa ligefrem fortræffelig ud til Hest.

De to første Skoleaar hos Krohn boede han inde hos Mama, men det var mig en dobbelt Glæde at faa ham herud om Lørdagen og i Ferierne. Skibene kjendte han til Punct og Prikke.

I Begyndelsen af April i dette Aar spurgte han mig en Dag om Hector og Ajax paa Jerichaus store Frise. Jeg gav ham lidt Forklaring. Men dette interesserede ham i høi Grad og han blev ikke træt af at spørge. Dette var udgaet ganske fra ham selv. Den hellenske Helte og Gudekreds opfyldte ham aldeles.

Jeg forærede ham da Mariagers hellenske Sagn og den har han studeret fra Ende til anden. Morsomt at se denne Interesse gaae igjen i tredje Slægtled.

I Thorvaldsens Musæum vilde han gjerne men kom aldrig da jeg ikke havde Tid. Men derimod gik han gjerne alene i Glyptoteket og saa sig om og tegnede (rædsomt) efter Sagerne

Efter Ferien beholdt vi ham herude og han sluttede sig gjerne til mig - skjøndt jeg jo ikke havde megen Tid at give ham.

Han var mit bedste Haab. En elskelig og reen Character - vi have ikke bemærket nogen Lyde - et djærvt og aabent Væsen Og et godt Helbred. Interesse baade for Kundskab, Historie Naturhistorie. Sagn og for det Praktiske. Skibe, Maskiner, Heste og dertil en vigtig god Fatteevne og jeg troer nok en ikke ganske almindelig Observationsevne. Han var som jeg kunde ønske en Søn!

Da vi vare gaaede til Ro kom om Aftenen (Kl 10 vi vare begge dødtrætte) kom Ottilia listende ned igjen og sagde at han aandede saa svagt at hantroede at nu var det snart forbi og at han vilde sove stille hen uden Kamp - hun mente det vilde dreje sig om nogle Timer.

Men Natten gik og Morgenen kom uden at jeg blev kaldt op.

Onsdag Nytaarsmorgen d 1-1-90 kom jeg op til ham Kl. 7. Han sov og aandede ret kraftigt og regelmæssigt, han havde sovet over 4 Timer om

Natten.

Lidt senere da han var vaagen var han kjendelig friskere og bad mig vise ham Billeder!

Badet bekom ham vel, men jeg bemærkede til min Sorg at Maven var mere spændt.

Han faldt i glimrende Sved og Lægerne fattede atter lidt Haab

Jeg viste ham flere 3 Gange Billeder stadig de græske. Jeg fortalte ham

Sagnet om Theseus og Minotauros som han fulgte med stor Interesse.

Om Eftermiddagen begyndte atter Trækningerne og han var mindre vel og mere febrilsk. Haabet som var vakt om Morgenen svandt atter.

Han har nu været i Bad Kl. 7 - men var ikke saa flink som i gaar aftes og Maven er voxet endnu mere!

For Ottilia og mig er denne Tilstand hvor Haabet stadig vækkes for strax at slaas ned forfærdelig piinlig!

Kl. 7 3/4 Han vilde gjerne høre Sagnet om Theseus og Minotauros een Gang til - jeg har nu fortalt ham det.

Jeg frygter at der nu ikke er langt tilbage.

VII

Torsdag d 2-1-90

Natten havde ikke været god - meget urolig. Dog havde han i Alt vel faaet c 4 Timers Søvn paa Chloral.

I Badet saa han mærkelig godt ud, vilde høre Sagn om Theseus og vilde have en Dukkert!

Han har nu et voldsomt Udslet paa Ansigt Arme og en Deel af Legemet.

Efter Badet var han meget bedre og jeg og kaldte mig op at fortælle om

Theseus, da jeg havde glemt at nævne Medeia gjorde han mig

opmærksom derpaa alle historierne med Røveren paa Veien kjendte han.

Jeg maatte ogsaa vise ham Billeder KL. 2½ blev han tappet, men der kom kun 125^{ml} Vand + 25^{ml} som maaske løb udenfor.

Men det skaffede ham ikke det mindste Lindring.

Kl. 3 begyndte Trækningerne og varede hele

Eftermiddagen.

I Badet om Aftenen var han ikke saa vel som om Formiddagen.

Trækningerne begyndte igjen

Fredag den 3-1-90

Natten har været yderst slet med Uro og Trækninger.

Saxtorph fandt ikke Tilstanden saa haabløs og meente endog at naar en Syg holdt saa længe ud var der mere Haab om bedring.

Saa klamrede jeg mig til dette Haab. Da jeg kom over Kl. 12 blev jeg strax glad ved at høre hans stærke Aandedræt - men ... og rystede paa Hovedet og sagde at det var Dødens Tegn.

Kl. 1½ Durloo var her nu. Han fandt ham slettere end nogensinde.

Puls 140. Kortaandethed Kuldegysninger. Stadig forøgelse af Vandsamling i Legemet. Alt dette tyder paa at Døden nu ikke blot er vis, men at den ogsaa er nær forestaaende.

Give g kun Gud at Kampen ikke maa vare for længe!

Kl. 6 3/4 vare begge Læger her.

Der var nu ikke mere at gjøre.

Kl. 7 3/4 sagde jeg Herrens Velsignelse over ham. Jeg spurgte ham som altid "Elsker han sin Papa" og han svarede lige hørligt "Ja"

I Dagens Løb Kl. 3 - har han spurgt Ottilia om Ariadne, men han har været meget vild. Jeg har næsten ikke kunnet udholde at see paa ham.

Igaar spurgte han om hans smaa afdøde Sødskende vare Engle.

Kl. 8½ var Dødskampen allerede stærk med Aandenød, Blodbrækning.

Kl. 9.42' drog han det sidste Suk.

Gud være hans Sjæl naadig.

Han ligger paa sin Dødseng med sit naturlige kjære, kjærlige Ansigt uforandret. Kun ere Læberne lidt svulne.

Korsets Tegn i hans Dannebrogssflag bedækker ham

[på langs af papiret]

Den 3^{die} Januar 1890. Aften

OMTALTE VÆRKER

Alf Jacobsen ca. 1886